

No. II.

PRENUMERATIONSPRIS: Dikt för Göteborg mottas ges prenumeration & postkortet.

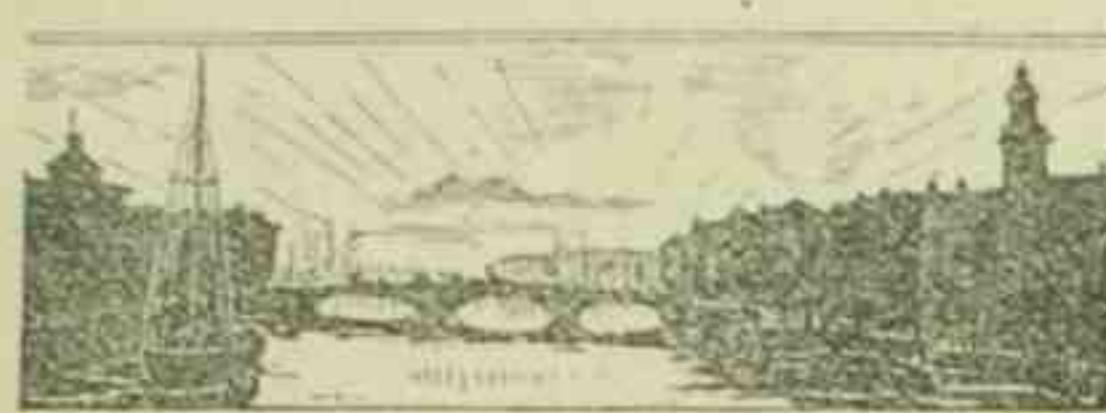
Högt år . . . kr. 4,50
Hälfte år . . . 2,50
Kvartal . . . 1,25
Månad . . . 0,40
Prenumeration 4 års postkort
1 Sverige och svenska landet.

Redaktion och Expedition: Södra Hamngatan 2.
Rikstelefon: 35 61.

Wald. Zachrisson Boktryckeri, Göteborg.

ANNONSPRIS:
Före texten: 25 öre pr non-
parellelrad.
Efter texten: 20 öre.
Lösnr. 10 öre.

1897

Innehåll.

Tidens tecken. Af Armand.
Från Stockholms synkrets. Af Giulio.
Gnistor och slagg.
Skall Sverige ansluta sig till Bernerkonventionen. Af Armand.
Hvita flingor. Dikt af Thorgny.
Min åskadning. Af Bastian.
Svar på bref. Insända böcker. Insända tryckalster.
Tunga steg. Af Eda.

Lördagen den 13 Mars

Hufvudexpedition
Stockholm: Mästersamuelsgatan 12.
E. Klemming.
Telefon: 76 48.

Annonsregister.

Barclays Téer
är till sin kvalitet de bästa och billigaste. Té för känna!

Viner af utsökta årgångar kunna beställas från samma firma.

Se annonserna!

Silvanders Herrekiperings, Stockholm och Göteborg, finns allt hvad en gentleman behöver för att kunna uppvisa ett oklanderligt yttre.

Se annonsen!

Cigaretten Yalta är billig och för priset god.

Eminentia heter en förtrolllig midagscigar, som föres af Tobaksmagasinet, Drottninggatan 31 Stockholm.

Herr E. Klemming, Mästersamuelsgatan 12 Stockholm, emottager allehanda kommissionsuppdrag och speditioner. Se annonsen.

Cigarrsorterna Cleopatra, Las Veras, Guld och cigarrcigarren Felix från Jon Asklands Cigarrfabrik, Linköping, rekommenderas.

Tandläkare Karl Elander.
N. Hamngatan 40.

Obs! Ny tillträdande prenumeranter.

Vildens namn finnes införtd i svenska postverkets tidningstaxa för 1897, under bokstaven G.

Göteborgstidningen Vilden.

Hvarje poststations föreståndare är skyldig att tillhandahålla allmänheten denna tidningstaxa och att mottaga prenumeration.

Pris för år: kr. 4,50
kvartal: 1,25

Prenumerera strax! Eljes kommer tidningen Er icke tillhanda i så god tid, som Ni önskar.

Exp. af Vilden.
S. Hamngatan 2
GÖTEBORG.

Rikstel. 35 61.

E. KLEMMING, Stockholm,
Varuagentur & Speditioner,
ombesörjer förtullningar, inkasso- och kom-
missionsuppdrag, uppgör frakter, besvarar
förfrågningar omgående och billigt.

Kontor: Mäster Samuelsgatan 12.
(55) Allm. Telef. 76 48

Cleopatra 15 öre
Las Veras 12 .
Guld 10 .
Felix, Cigarrcigarren 5 .
säljs i de flesta cigarraffärer.
Jon Asklands Cigarrfabrik, Linköping
Fabrikanderlag hos E. Klemming, Stockholm,
Mäster Samuelsgatan 12.
(56) Allm. Telefon 76 48.

rala partiet, som förr gatt i spetsen för alla reformsträfvanden, sjunkit så djupt och långt tillbaka? Jo, där, att det icke kunnat realisera sina ideal och framför allt där, att det stött tillbaka massorna, ställt sig avvisande gent emot det stora arbetarpartiet.

Nu funnes för det liberala partiet blott två alternativ: antingen att fortsätta på samma väg som hittills och krossas, eller att blanda blod med arbetarpartiet och derigenom föryngras. — —

Kritiken af det liberala partiet föreföll mig väl bekant och synnerligen befogad. Jag hade ju läst detta och mycket annat i Vilden. Men den slutsats, hvartill assessor Lindhagen kom, tycks mig icke så logisk, som jag väntat efter den klara tankegången i hans programtal.

Assessor Lindhagen anmärkte med fog, att man inom det liberala partiet gjorde alltför stor affär af en del småbestyr och att man icke nog skarpt skilde mellan person och sak. Men är den iakttagelsen gjord, ligger en annan nära: det liberala partiet har icke något mål, mot hvilket dess hela sträfvande kan riktas. Därfor måste dess politik bli småbestyr och kamp om personliga intressen.

Det är sann, att om partiet fortsätter på samma väg som hittills, går det sin undergang till mötes; men finns det nämligen annan väg?

Ja, säger assessor Lindhagen; det liberala partiet måste sluta sig till arbetarpartiet och därigenom föryngras.

Jag tviflar icke på att denna föryngringsprocess kommer att bli af mycket genomgripande natur. Om ett litet lam uppslukas af en varg, kommer det lilla lammet onekligen att blanda blod med vargen; men säkert är, att det med detsamma upphör att existera som lam!

Om jag varit assessor Lindhagen och blifvit utsedd till liberal kandidat, skulle jag ha formulerat min mening något

annorledes, och — framför allt — dragit en mera logisk slutledning af mitt eget anförsande.

Jag tror att jag skulle ha ställt upp och talat ungfarligare sahör:

Mina herrar!

Tydligare och tydligare visar det sig, att det gammalliberala partiet — i vårt land som i hela världen — är stolt i fullkomlig upplösning. Till vidare och vidare kretsar trängseln: korruption, kotterivälde, brutal knytnäfskamp om maktten, m. m.

Hvad är frisinne? Ett ord med härlig klang — ursprungligen. Det finns icke en människa med själ, som icke är frisint! Men när ordet begagnas till kåda på en limstång, när begreppet begagnas som skylt för personliga intressen: som lösen i en kamp, vars innersta motiv är en eller flera enskilda maktbegär eller vinningslystnad — då ställer sig vår nutidsungdom med rätta i opposition mot den frisinteten. Och på den sidan ställer jag mig också. — —

Detta och mycket annat skulle jag ha sagt, om jag, som assessor Lindhagen, blifvit hemtad direkt från jernvägskupén upp till ett liberalt valmöte i andra kretsen.

Men jag misstänker, att jag genom en sådan frispräkighet utsatt mig för risken att falla igenom vid det liberala profalten!

Armand.

Ja, mina herrar! Jag nämnde ordet socialism — och jag ser häret resa sig på era hufvuden. Men mig skrämmar icke dess beläte — och egentligen borde det icke heller skrämma er. Det är ju kött af liberalismens eget kött och ben af dess ben. Just därför har den gamla liberalismen själv numera hvarken kött eller ben!

Hvad var liberalismen, då hon var lifskraftig och ung? Idealpolitik! Hvad är socialismen? Detsamma! En utopi, en dröm, skön för tanken, eftersträfvärd i teorien — omöjlig i praktiken.

Hvad behöver tiden? Realpolitik. Handlingar och icke ord; icke sáphubblor, ty de mätta icke; utan bröd.

Hvad är frihet? Ett härligt begrepp. Men vi nutidsmänniskor veta alltför väl, att det icke finns någon absolut frihet och att ett folk kan vara lyckligare under en enväldig herskare än under ocket af en republikansk majoritet. De unge, som läst den nya tidens politiska historia, svärma icke längre för ordet republik; det framanar numera en hel serie af groteska idé-associationer: korruption, kotterivälde, brutal knytnäfskamp om maktten, m. m.

Hvad är frisinne? Ett ord med härlig klang — ursprungligen. Det finns icke en människa med själ, som icke är frisint! Men när ordet begagnas till kåda på en limstång, när begreppet begagnas som skylt för personliga intressen: som lösen i en kamp, vars innersta motiv är en eller flera enskilda maktbegär eller vinningslystnad — då ställer sig vår nutidsungdom med rätta i opposition mot den frisinteten. Och på den sidan ställer jag mig också. — —

Delta och mycket annat skulle jag ha sagt, om jag, som assessor Lindhagen, blifvit hemtad direkt från jernvägskupén upp till ett liberalt valmöte i andra kretsen.

Men jag misstänker, att jag genom en sådan frispräkighet utsatt mig för risken att falla igenom vid det liberala profalten!

Armand.

En ny samling Dikter af Carl Snoilsky utkommer i höst. Att döma af Fruen på Salshult, som nyligen publicerats i Posttidningen, kommer denna femte samling också att innehålla en fortsättning på se-rien Svenska bilder.

Konungen förklarar krig var som bekant titeln på en artikel i Vildens 1:sta nummer för 1896.

I Smålandsposten för i Lördags återfinnes samma rubrik och tankegång.

Leopatra 15 öre
Las Veras 12 .
Guld 10 .
Felix, Cigarrcigarren 5 .
säljs i de flesta cigarraffärer.

Jon Asklands Cigarrfabrik, Linköping
Fabrikanderlag hos E. Klemming, Stockholm,
Mäster Samuelsgatan 12.
(56) Allm. Telefon 76 48.

Som **Specialité** föra vi uti vår nyestablerade Cigarr-, Cigaret- och Tobaksaffär en Bremercigarr

Eminente,
livars fina smak och arom bör tilltala hvarje cigarrkännare.

Cigarren är för oss tillverkad af utsökta Sumatra- och Havannatobak och säljs till det låga priset af Kr. 10,40 pr 100.

Order från landsorten expedieras fraktfritt vid rekvizition af 200 cigarrer.

Dessutom rekommenderas en mångfald nyaimporterade cigarrer från de mest välrenommerade fabriker i Bremen, Hamburg, Holland samt

Havanna-Cigarrer.

Tobaksmagasinet. Drottninggatan 31 Stockholm. Stoopendaal & Komp., Cigarrimportörer.

Riks- och Allmåna Telefon.

Reklam på begäran omgående.

SILVANDERS
Herrekiperings
Stockholm — Göteborg
Scotts berömda
HATTAR
Dents Handskar
Nyhetter
Halsdukar o. Toilettartiklar

• Stockholm.

Från

Stockholms horisont.

Operafejden har ändligen — God ske lof! — fått en ända. Det blef en smula enformigt i längden att tala om och tänka på herr Rundbergs meriter och bedriften som regissör. Han har nu fått permission och därmed tid att egnas sig åt sin process mot Aftonbladet och för öftright njuta familjelivets lugn. Det borde känna rätt skönt efter en sådan uppståndelse!

Detta är egentligen allt, som hittills vunnits. Herr Lundquist sköter regien, tillsvidare, och man må hoppas det bästa af hans verksamhet! Det är ett rörligt lif, han kastats in i af omständigheternas makt, och möjligt är, att han förlorar några kilo af sin kroppshydda; men han får trösta sig därmed, att ingen ännu ostraffad upprättd som regissör vid Kgl. Operan. Han har ju råd att undvara ett par kilo; värre var det för herr Rundberg, som förlorade allt.

För närvarande herskar det lugn bakom operans kulisser. Alla de små näpna damerna, som nyss slarvade med sin toilet i klädlogerna, därfor att de fruktade ett attentat hvor gång de hörde steg — de sitta nu smäleende och pensla sina ögonbryn och känna en försmak af Edens ro.

Men hur länge detta varar vet ingen. De små damerna ha dock en rik fantasi och det tisslas och tasslas en hel del bakom kulisserna. Jag har aldrig sett ett ögonblick betviflat, att herr Rundberg var en stor syndare, men skulle nu ett skri af indignation komma att höjas också mot herr Lundqvist, då har jag föresatt mig att protestera. Ty att herr Lundquist skulle ge sig af med snedsprång, värgar jag på tungt vägande grunder betvifla.

Senare underrättelser: Till öfverregissör vid Kgl. Operan har antagits herr Johannes Elmblad, som skall tillträda sin tjänst den 1:ste April. Om herr Elmblad vet man, att han är en framstående bassängare, och att han dessutom tjänstgjort som regissör vid åtskilliga operaseener i Österrike (Prag) och Tyskland.

För resten betyder det väl också nägonting för Operans framtid, att 1:ste hofkapellmästaren Conrad Nordquist blifvit inkallad till tjänstgöring. Den som lefver får se!

Bland nobiliteter, som uppvaktade kungen för någon tid sedan, lade jag särskilt märke till två: kammarherre Burén och herr Harald Molander. De kommo visst icke i sällskap till slottet, ej heller gingo de i sällskap deriflän. Hvad de hvar för sig hade att säga H. Mjt, vet icke jag; men jag förmadar, att det var tal om Operans framtid. —

På dramatiska teatern herskar för närvarande ett ohyygligt lugn. Det påstäs att direktör Fredriksson ofta ses försunken i missmod. Frågar man honom efter anledningen, presterar han strax, som på kommando, en af sina berömda — ehuru från estetisk synpunkt icke klädsamma — Axelryckningar och säger, att han ingalunda är missmodig. Men det betyder naturligtvis motsatsen, ty herr Fredriksson är diplomat. Otäckbart vore det ju icke heller, om den gamle mannen kände sig mindre väl till mods nu, då marken börjar gunga under hans fötter. Han märker det nog, om han än försöker hålla god min i det längsta. Han vet, att den allmänna opinionen redan vändt sig mot ledningen af dramatiska teatern och han börjar tvifla på självfa Dagensnyheters makt. Sedan han börjat läsa Vilden regelbundet hvarje Fredagskväll, har han så småningom fatt ringaktning för sitt fordon lif och hus-organ; och han visar det öppet, ty han tviflar icke på, att presspolypens dagar äro räknade.

Också en annan effekt af hans Vilde-läsning förtjänar kanske att noteras. Han har börjat reflektera allvarligt öfver den frågan, hur det egentligen för närvarande är ställd med den dramatiska konsten i vårt land; och det sägs, att han också en gång — i förtroende — uttalat till herr Ossian Hamrin att misären stod för dörren. Därvid skall herr Ossian ha sett i hög grad förbluffad ut, ty denne skädespelare har alltid haft den illusionen, att den nuvarande regimen just inaugurerade en period af oerhörd blomstring för den sceniska konsten. Detta derför, att han själf spelat en så betydande roll i kullissintrigerna under de senare åren.

Naturligtvis motses direktörsvaltet med stort intresse, ehuru just ingen betviflar, att herr Fredriksson blir vald (P. S. Nu är han vald!) op positionspartiet inom associationen har gripit af modlösitet efter den ontytiga kampanjen i fjol; man anser det lönöst att nu försöka genomdriva en förändring. Man finner det klokare att vänta och se tiden an. Förr eller senare måste ju förändringen komma.

Ack ja, det lider intet tvivel! Men medan mossan gror öfver herr Fredriksson, dör den dramatiska konsten. När skall det gå upp för vår svenska intelligens, att denna fråga också har en smula intresse för vår kultur?

Apropo intelligens och kultur! Må det tillåtas mig att gratulera! Vilden har ju fått en son!

Ni förstår väl, att jag menar den nya dagliga tidningen, som skall utkomma här från och med den 15 Maj? Dess namn blir: *Sverige*.

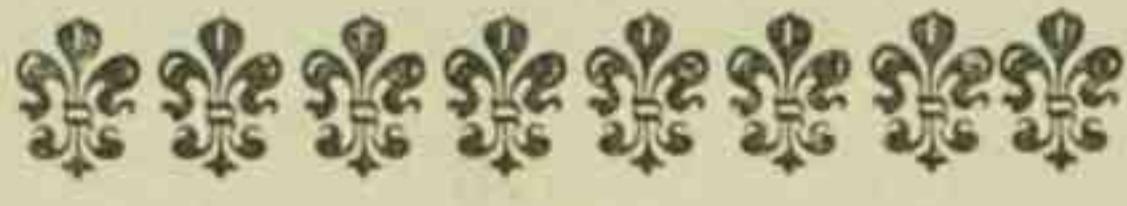
Länge har detta planlagts; under flera år har underhandlingarne pågått om anskaffande af medel till det nya intelligensbladet. Nu är medlen anskaffade; och allt är klart.

Det har talats i åtskilliga landsortstidningar om »den höga finansens nya tidning». Hvad som menas därmed, torde icke ens självaste korrespondenten ha klart för sig. Att bankdirektör Thiel har tecknat för 100,000 kr. aktier, är riktigt; men att tidningen därfor skulle ha till uppgift att »lancera diskontobankens intressen» torde väl behöva bekräftelse.

Skandinaviska tryckeriaktiebolaget hade ursprungligen tecknat 50,000 kronor, men genom ömsesidig överenskommelse, har teckningen annullerats. Därför kan man icke anmäla gratulera det nya bolaget!

Bland styrelsemedlemmarne lägger man märke till herr Verner von Heidenstam, som säkerligen kommer att spela en stor roll i ledningen af företaget. Verksländande direktör i bolaget och redaktör för tidningen blir dir Helmer Key. — Jag skall berätta mera härom, då det finns mera att berätta.

Giulio.

Nobel tankegång. I Dagens Nyheter läses nedanstående notis: *Med två tusen silverspenningar har Svenska akademien belönat Vildens redaktör, hr Axel Lundegård, för hans devorerade hällning i fråga om så vilt Wirsens dikter som akademien sätta att utdela understöd åt vittra författare m. m., som här ej så noga kan specificeras. Akademien beslöt nemlig den 4 d. att tilldelat hr Lundegård den Beskowska resestipendiet på 2,000 kr.*

Förstår I än, eller hvad?

Ingén kan fordra af den redaktionsmedlem, som författat notisen, att han skulle förneka sina egena och sin tidnings synpunkter; och ändå måste man förvånas öfver, att tidningens redaktör, herr *Vult von Steijern*, tillät en så cyniskt öppen proklamation af den ideella nihilism, som är Dagensnyheterismens ledande princip. Att en man kan hyra en åsikt och förfäcta den utan materielt vederlag, det ligger tydligt utom Dagens Nyheters femöreshorisont.

Förstår I än eller hvad?

Jo, allmänheten förstår. Det har visat sig vid hvarje årsskifte, och det skall visa sig ännu tydligare, då postverkets officiella uppgifter om postprenumerationen för anno 1898 föreligga.

Dagens Nyheter skall då med förskräckelse erfara att publiken förstår.

I Paris gäde literära lidelsernas böjor högt! Vid generalrepetitionen å *L'Oeuvre* af Gerhardt Hauptmann — Den sjunkna klockan — kom det till en häftig skönlitterär diskussion mellan en 22-årig poet med det ungdomliga namnet Ernest la Jeunesse och hans vän Camille Maucclair, som också uppgives vara diktare. De båda Apollosönerna använder sina käppar, i brist på mindre släende argument. Hvem som segrade i den literära fejden, därom förmåles intet; men visst är, att ingenting, som dessa båda diktare hittills uträttat inom litteraturen, blifvit så beaktadt, som denna diskussion med käppen. Berliner Tageblatts korrespondent har ansett konflikten så allvarlig, att han sändt sin tidning ett telegram därom.

Och nu går de båda diktarnas namn på ryktets vingar öfver världen.

Sanningens vägar, A. Ch. Lefflers efterlemnade sagospel, uppfördes i Lördags i Malmö af Selanderska sällskapet, med musik af Carl Herbold och balett, hvari en solodansös från kgl Operan gästerade.

Publikun var kallsinnig.

‡

I den danska tidningen Politiken har Karl Gjellerup nyligen publicerat ett par artiklar i frågan om Danmarks anslutning till Bernerkonventionen. Det heter därifl. a.

Man måste klargöra för sig detta. Sedan Norge har tillträdt konventionen, kan Danmark helt enkelt icke hålla sig borta från den. I så fall skulle danska författare söka norskt förlag, medan hittills norska författare ha sökt danskt förlag.

Om det i vårt broderland uppstode ett förlag med en företagsam man som chef och med tillräckliga medel för att kunna väga något och visa sig tillmötesgående med förskott

— och om detta förlag medvetet arbetade på att begagna den fördel som Bernerkonventionens skydd erbjuder, så skulle detta förlag segra i konkurrensen med alla danska. Hvarje författare, som tror sig kunna tala icke blott till Skandinavien utan till världen — — — skulle gå till Norge, om han har skydd där och icke i Danmark.

Ty frågan är ju icke blott pekuniär; om det icke finnes skydd, riskerar han att få se sitt verk eländigt öfversatt af en fuskare, stympat, stycadt och utminuteradt till tidskrifter utan att han kan göra någonting däremot.

Den skandinaviska literaturen åtnjuter för närvarande ett så stort anseende i Tyskland, uppmärksamheten har aldrig förr varit i så hög grag hänvänt på hvad som kommer från Norden, därifl. bjuder själfuppelhälleskriften hvar författare, som har något nytt på hjärtat, att söka skydd sin produktion.

Allt detta har sin tillämpning — ord för ord — också på svenska förhållanden — något som Vilden redan visat.

Hellenismen

förr och nu.

När lord Byron 1823 drog till Grekland för att aktivt ställa sin arm till Hellas förfogande visste han nog, att den civiliserade världen med beundran skulle följa hans färd. Han var trött på kvinnogunst och smicker, han hade slutat sin Don Juan-saga och han längtade förmödigens efter sensationer af en annan art än den han hittills prövat. Så far han till Missolonghi; och före honom fölgs hans rykte, och hellenerna mötte honom med entusiasm och visste icke huru väl de ville honom. Det var som om hans geni ensamt kunnat uträta mer än tio tusen starka armar och blanka svärd. Ja, de trodde sybaritiskt att en genialisk diktare också måste vara en utmärkt diplomat, ty de erbjödo honom att bli generalställhållare över det befriade Grekland. Tyvärr kom döden emellan.

Nu kämpar Grekland änyo i frihetskamp; och starka sympatier ha de nog i alla Europas länder. I tidningarna sjunga många små namnlösa poeter Hellas lov, men honu har jag icke sett någon dikt af vart tidehvars Byron. Sävida det icke möjliga skulle vara Daniel Fallström, allas vän, som ju strängat sin lyra mot hundturken.

Säkert är att ingen af vår tids skalder ännu dragit till Kreta för att kämpa under Greklands fanor.

Hvad är skälet? — Är entusiasmen mindre stark nu än då? Troligen. Det finns också många kylanande biomsländigheter, som t. ex. denna: att Grekland icke kan åförläna sina frivilige. Man måste vara ekonomiskt obörande för att få släss för Hellas. Och huru många skälder äro nabober?

Jag ser af tidningarna att åtskilliga svenska män icke dess mindre reflekterar på att göra en tur till Kreta. Finns det någon skäld bland dem? Jag tror det knappast.

Saken är den, att den civiliserade världens beundran numera näppligen skulle följa den skäld — om han är en byron — som droge till Kreta med svärd i hand. Och skälerna äro barn af sin tid; de veta det, och de stanna därför hemma i lugn och ro.

Om lord Byron hade levat nu, skulle han trotsigen ha gjort det samma. På sin höjd skulle han ha startat en tidning för att i dess spalter kunna ge uttryck åt sina sympatier och måta den europeiska diplomatiens skäppan full.

Den enda som, mig veterligt, hittills gett sig af från Norden, att kämpa för Hellas, är en dansk filhellin, men han var icke skäld. Han var skräddare.

†

(En insändare, som synbarligen haft en del motgångar hos det täcka könet, har funnit en lättad i sin bedröfelse, genom att sammanplocka och översätta nedanstående aforismar, som *Vilden* gärna meddelar. Emellertid kan det möjigen ha sitt intresse, att intagna, huru alla dessa djupnäringar också kunna ställas på huicudet.)

Kvinnogunst och kvinnohat.

(Ögonblicksstudier.)

Sällan tillstår en kvinna sin svartsjuka. Hon finner alltid ett annat namn. Den ena säger: jag fruktar blott för min otrogne mans hälsa; den andra önskar blott att offentlig skandal undvikas; den tredje beklagar sina barn.

(Hur är det med männen? Den ena säger: Ålskade Laura! Du förkyler dig, om du går ut i kväll! Den andre: Gör hvad du vill, men respektera mitt namn! Den tredje: Ack — din oskyldiga han!

och kanske har den förstes maka alldeles intet hopp att träffa sin Romeo på gatan; den andres har aldrig ens tänkt på att plantera hon i pannan på sin man; och den tredjes vore nästan ursäktad om hon glömde sina barn.)

Hur många fruar finnes det icke, som intet annat förstår än att äta, dricka, sovja, spela, föda barn till världen, och klema med dem, bedruga sin man och tala illa om alla.

(Huru många män finns det icke, som förstår ännu mindre?)

En kokett kvinna liknar hajen. Hon uppslukar de män, som simma emot henne. Icke därför, att hon behöver föda — endast af vana.

(Den man är dum, som simmar rakt i gapet på en haj!)

Kvinnoskönhet utan godhet liknar konstgjordt vin, det smakar bra, men värmer icke.

(Konstgjordt vin smakar så lagom bra)

Det bästa straff för en slösaktig frau är att ha en roué till man.

(Det bästa straff för en roué, är att ha en älskvärd kvinna till hustru!)

Låt en kvinna förstår, att du beundrar henne och hon skall finna dig kvick.

(Låt en begävad man förstår, att du beundrar honom, och han skall finna dig både intelligent och kvick!)

Fula kvinnor äro ofta värre att eröfra än vackra; de besitta ingen fästfängla som kan komma oss till hjälps.

(Intet är svärare för en kvinna än att eröfra en puckelyggig man!)

F. d. skräddaren *Zeitung*, som vann sin ryktbarhet på ett temtlig obekvämt sätt: genom att låta transportera sig i låda från ort till ort, hvarefter han offentligen förevisades som kuriöst, fortsätter ännu sin metier, icke som skräddare utan som fraktdoktor. Senast har han i sin låda rest från Roma till Napoli. Emellertid gå affärerna klenit i Italien, och medan han ligger på rygg i lådan, flyger hans fantasi vida omkring... resultatet har blifvit ett tre akts lustspel: *Med Godsvagn* eller *Scener från Jernvägslivet*.

Det berättas, utan anspråk på tillförlitlighet, att herr Ranft inköpt detta opus och ämnar uppföra det under utställningen, med *Zeitung* i hufvudrollen.

Första aktens första scen visar oss skräddaren på rygg i sin låda, med drömmende blick. Han har genom lufthålen i locket, på en järnvägsstation i Småland sett en ung flicka, den skönaste han skådat; och skräddarehjärtat är tändt i låga. Han deklamerar rörande ord om det fräsande pressjern, han känner i sitt bröst.

Tåget glider in på Stockholms centralstation. En ung dam kommer för att lösa ut sitt bagage. Af missstag får hon Zeitungs låda i stället för sin egen. Hennes egen låda är också försedd med lufthål ty den innehåller 6 levande hönor från hennes mor i Småland till tant Lisa, som flickan kommit till Stockholm för att besöka.

(De konflikter, som uppstår, kan läsaren lätt gissa.)

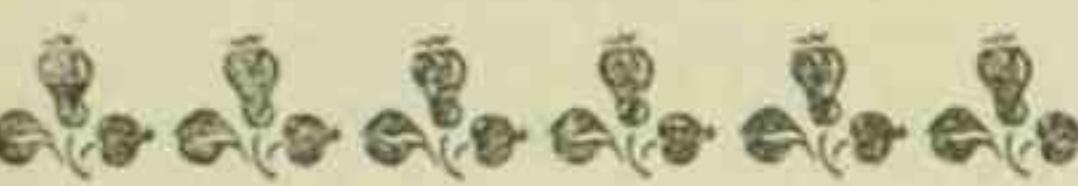
Slutsцен: Lådan öppnas. Zeitung flyger i sin älskades famn. Det blir bröllop, till hvilket allmänheten får tillträde mot 50 öres entré.

Insända böcker.

I dagens stunder, Tailor och toner af Fredrik Vetterlund. Med illustrationer af Arthur Sjögren. Stockholm, Gustaf Lindströms Förlag.

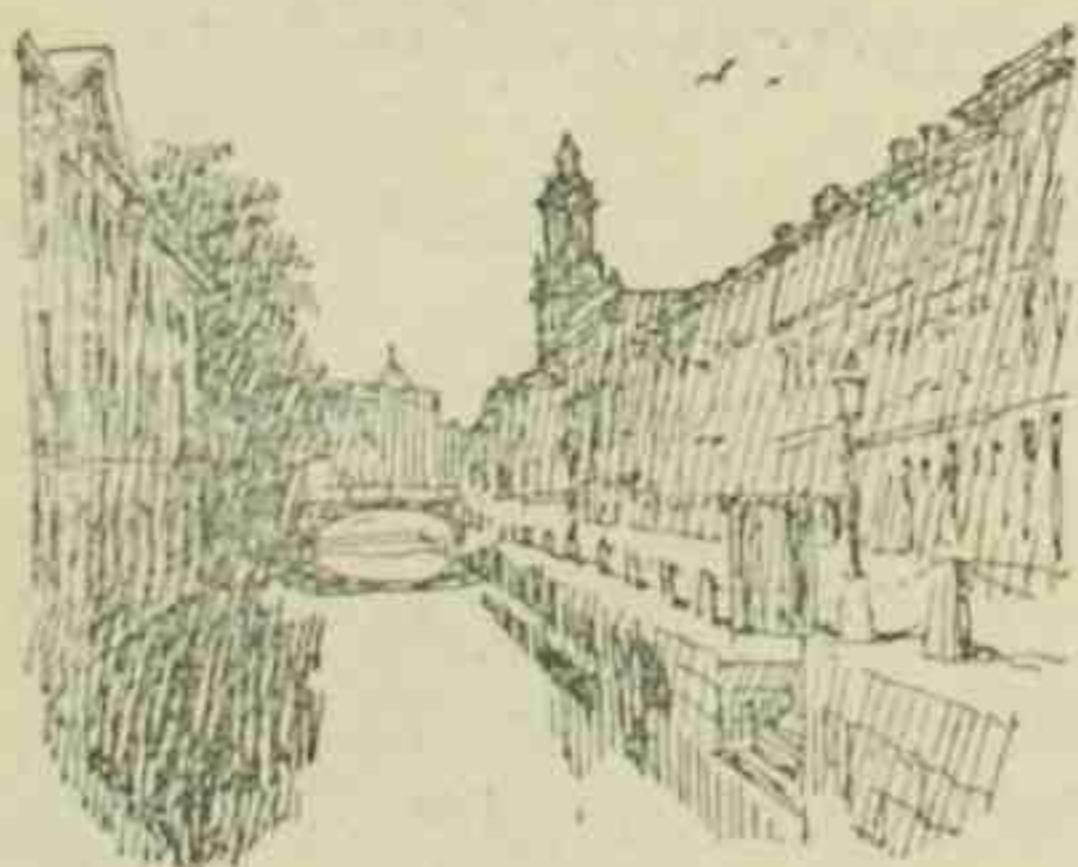
Ett nyromantiskt ska'deideal och Idékretsen i Återboms Fugel Blå. Afhandling, belönt med Svenska Akademien's andra pris 1895. Af Fredrik Vetterlund. Gleerupska universitetsbokhandeln, Lund (i distribution).

Insända tryckalster.

Verdandisten, ett nykterhetsorgan, utgivet af herr Gustaf Elmgren.

Löke, ett kuriöst socialistiskt-anarkistiskt flygblad.

Skall Sverige ansluta sig till Berner-konventionen?

(Några synpunkter.)

Frågan är bränande; i den närmaste framtiden kommer den att avgöras i vår riksdag. Det materiel af utredningen som föreligger, är visserligen betydande; men inläggen ha näppeligen bidragit till att sprida klarhet över det väsentliga i denna kulturfråga.

Det är personliga intressen, som mer och mindre öppet, bryta sig i dessa uttalanden.

Egentligen är dock frågan en enkel rättsfråga. Ha alla andra medborgare i landet rätt till skydd för sin produktion och sitt arbete, så ha svenska författare det också. Deras arbeten äro icke endast ideella värden, ty hvor författares produktion representerar för honom — materielt — det samma som jordens afkastning för landmannen. Författaren skall ju lefva af sitt arbete lika väl som jordbruken. Och att resultatet af hans arbete är hans egendom, kan väl ingen bestrida.

Erkännas detta? Då är därmed också erkändt, att han har rätt till lagligt skydd för sitt arbete.

Bernerkonventionen må ha sina brister, men något skydd erbjuder den dock. Och de olägenheter, som skulle uppstå, om Sverige anslöte sig till den, äro utan tvifvel af öfvergående art, trots alla försäkringar från dem, som ha materiel fördel af den nu rådande literära rättsligheten. Dessutom skulle det nog bli ännu flera förvecklingar, om Sverige ställde sig utanför en konvention, som Norge biträdt. *Vilden* har redan antydt en: att de svenska författare, som kunna påräkna någon läsekrets utomlands, skulle nödgas emigrera till norska eller danska förlag. En sådan framtidssikt är i och för sig så pass afskräckande, att de af våra lagstiftare, som ha någon kärlek för vår kultur, endast af detta skäl borde rösta för anslutning till konventionen.

Men det finns många andra skäl utom det afgörande: att rätt bör vara rätt.

Då Bernerkonventionen afslutades meddelade den svenska regeringen, att vissa förändringar i den svenska lagstiftningen först måste genomföras, innan Sverige kunde biträda konventionen. Men dessa förändringar hoppades regeringen kunna genomföra under loppet af de följande 12 månaderna, d. v. s. innan ratifikationstiden utgått. Detta var 1886. Hvad har regeringen sedan dess uträttat i den antydda riktningen? Och hvad är meningens med slika förespeglingar?

Än mera: i de förhandlingar, som föregingo konventionen i Bern, deltog som bekant de förenade rikenas minister i Berlin, herr Lagerheim; det uppgives till och med, att han varit en af förhandlingarnas ledare. Och vid den diplomatiska konferensen i Paris uttalade sig Sveriges representant, herr Hammar-skjöld, på ett sätt, som låt förmoda en helt annan stämning hos regeringen, än hvad det nu framlagda lagförslaget visar.

Har vinden vänt sig sedan dess? och i så fall: hvad betyder en sådan nyckfullhet i väderleken. Armand.

Hvita flingor.

Hvita, fina flingor dala
som ett blomregn öfver marken,
öfver trädens höstligt kala
kronor i den tysta parken;
sväfva ljudlöst, sjunka stilla
öfver buskarne och snären
dölja omsorgsfullt det lilla
som finns kvar af grönt från våren;
hölja trädens nakna grenar
i ett mjukt och snöhvit lager —
som om tusen ädelstenar
gnistrat där i vinterns dager;
och den svarta jorden täckes
och den smutsigt gråa sanden,
blir ett fält af snö, som sträckes
bländhvit hän mot himlaranden.

Han står och stirrar genom fönstrets ruta:
Skall detta snöande da aldrig sluta?
Hans tankar irra skälvande och frusna:
Är sorgen evig? Kan det aldrig ljusna?

Hvita, fina flingor dala . . .
dala öfver Birgits graf . . .
Tack för lyckan, som du gaf!
Nu står känslans marker kala!
Nu är vinter i mitt sinne,
vinter ute, vinter inne
Tack för lyckan, som du gaf,
och välsignadt Birgits minne!

Hon var mild och ljus och fager
hon var god; och ren som snö
med en glans af sommardager
och en blick af bladjup sjö.
Hon var solsken öfver leden,
björken i min längtans skog
näktergalen i mitt Eden —
och hon sjöng, närheldst hon log . . .

Hon var min! Min egen kärä
jungfru, och min väna brud,
och mitt allt: mitt lif, min ära
och min lycka — och min Gud!

Har jag hädat? Herre i himmels höjd
Du som rättvist länkar människors öden,
Du har straffat! Jag är i stoftet böjd.
Var nu nädig! Unna mig ro! Gif döden!

Hvita, fina flingor dala
som ett blomregn öfver marken
öfver trädens höstligt kala
kronor i den stilla parken;
sväfva ljudlöst, sjunka stilla
öfver buskarne och snären,
dölja omsorgsfullt det lilla
som finns kvar af grönt från våren.

Thorgny.

YALTA *
BÄSTA EGYPTISKA
CIGARETTA
Partilager hos
KNUT WIBERG, STOCKHOLM.

Min åskådning.

(Nedanstående insända uppsats meddelar *Vilden* med nöje, då den synbarligen är skrifven af en människa, som reflekterat allvarligt öfver de frågor, som däriför beröras. De andliga utvecklings-skeden, som förf. synes ha genomgått, äro nog typiska; mängen sanningssökande ande har sikkert i vår tid trefvat sig fram på samma väg; och ehuru utvecklingen icke synes myna ut i någon bestämd världsåskådning, ha synpunkterna intresse och framställningen verkar övertygande genom sin flärdfria enkelhet.)

När jag var barn, lärde jag af kristendomen, att det fans skilnad mellan godt och ondt. Jag förnekade det sedan, när jag blef materialist, men tog längre fram tillbaka, dock med den reservationen, att skilnaden mellan godt och ondt är relativ, icke absolut.

Af materialismen lärde jag att betrakta allting som natur. Dernjemte alt tro på alltings lagbundenhet, hvilket föranledde mig att en tid förneka den fria viljans existens. Härutinnan har jag senare ändrat mig, med det erkännandet likväl, att det är mig omöjligt att fatta, hur viljan kan vara fri, och derigenom stå i skenbar strid mot allt öfrigt, lagar underkastadt, inom naturen. Men ännu orimligare vore, om den icke vore fri.

Inom spiritismen och teosofien träffade jag åter det övernaturliga, som jag, trogen min princip, sökte kläda i det naturligas dräkt. Det var intressant, men det föll sig svårt, och var föga tacksamt. Jag astod snart från försöket.

Så kom positivismen och skepticismen och lärde mig, att ju enklare och oansenligare och närmre oss liggande en sak är, desto mera kan man veta om den, och att det högsta, som också är det aflägsnaste, gränsar till det ovetbara.

Jag tyckte mig då sitta hopkrupen i alltets medelpunkt och speja omkring mig i en töckenfyld rymd, der nättupp de närmaste föremålen voro urskiljbara. Det var icke absolut natt, och dimman var icke omöjlig att skingra. Men det kräfde arbete, och det kunde endast ske smänningom inifrån och utåt.

Från en oändligt liten början växte sedan öfver allt vidare och vidare horisont. Det tog miste ibland, och dimmorna bröto åter in öfver stora vider af det redan rensade området, så att arbetet måste börja på nytt från den oändligt lilla utgångspunkten. Men för hvarje gång lättade dimman mera, och arbetet är icke hopplöst.

När kan man vänta att ha trängt till rymdens gräns? Männe icke rymden är oändlig? När har väntet tött ut det absolutas begrepp? Männe icke detta är det högsta och sista, när redan allt annat under solen ligger i öppen dag?

När en gosse får höra talas om Gud, tänker han på en snäll gammal gubbe med långt skägg, som sitter på en tron i himmelen och hör på englarnes konsert och delar ut sockergryn åt sina lydiga barn. Men när gossen vuxit upp, och börjar stafva på de första filosofiska tankarna, finner han snart, att denne Gud icke kan stämma öfverens med det absolutas begrepp. Han ser sig

då om på annat håll efter ett guds begrepp, och pröfvar det ena föreslagna efter det andra. Överallt finner han betonad någon viss sida hos det absoluta. Men huru förenade alla till en helgjuten bild. Han tröttnar snart och afstår från det omöjliga.

Det har sagt, att Gud är sig sjelf en gäta. Huru dermed förhäller sig, torde vara svårt att afgöra, men visst är att han är menniskan en gäta.

Bastian.

Svar på bref.

Thorgny. Betoucheringen af »Vita flinger« har blifvit mer genombrytande, än som från början åsyftas. Emellertid är grundstämningen i er dikt bevarad; ändringarne ha öfverallt utslutande tillkommit för att afhjälpa formella brister och ge ett klarrare — och därigenom starkare — uttryck åt stämningen.

Bastian. Taek för brevet och välvönskningarne. I de insända dikterna finnes tankar, som hättre skulle komma till sin rätt, om ni försökte kläda dem i en mera koncis och helst icke bunden form. Angående den insända prosauppsatsen hävnisas till annat ställe i dagens nummer. Taek.

Knuse. »Sjömannens sång« har en viss fläkt i rytmien, men för att kunna publiceras behöver den väsentligen omarbetas.

Stella Virmont. En smula sentimental är »Sœur Valerie«, en smula alldaglig i motiv och framställning.

Eff. Ess. Det finns känsla men alltför mycket brännvin i den första av dikterna. Den andra, »Liksom i väntan . . .« skulle kanske med några få retoucheeringar kunna användas.

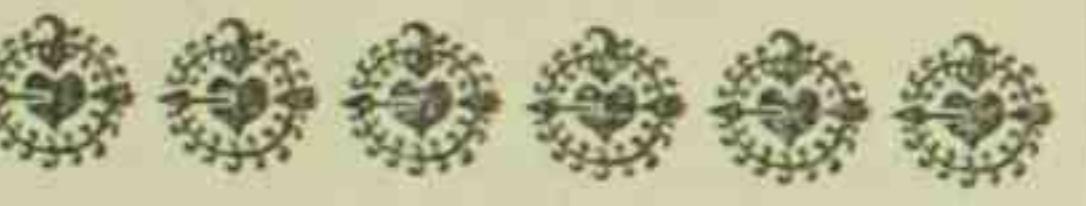
Harald. Nej, ni blir aldrig diktar. Det är icke nog att vara »ung och lifligt intresserad«, det fordras mera! Det synes alltför tydligt, att ni skriffer vers utan öfvertanke och reflekterande.

Ora. Taek — men skissen är för obetydlig. En mera energisk behandling af ämnet kunde kanske ha gjort det mer intressant.

Eda. Den insända berättelsen var redan — efter en obetydig retouchering — uppsatt och försedd med rubrik, innan sätta bref anlände. Honorar skal sändas, då ni uppgivit namn och adress.

Nealats. Dikten är vackert tänkt, men i utformandet kläcker det alltför ofta. Rytmien är hållningslös och omusikalisk, diktionen ofta dunkel. Det hela värderas som ett vackert utkast; kanske kan det omarbetas till en vacker dikt.

— *d.* Det svenska folket accepterar nog icke den insända dikten som nationalsång; därfor lönar det sig knappast att publicera hvarken dikt eller melodi.

Junga steg.

Af Eda.

Hon stod framför den stora trymannen i sin eleganta salong. En grå dager föll sparsamt in mellan de mörka sidendrapéerna framför fönstren. Hon bad kammarjungfrun fylla ned rullgardinerna och lända gasen i kronan. I den starka belysningen kom figuren bättre till sin rätt: smärt och yppig i den skinrande ljusgröna sidenkläddningen; det föll glans öfver hennes blonda hår och det sprang gnistor från de mörka ögonen.

Då hon en stund med gillande min granskat sin vackra spegelsbild, vände hon sig om och kastade en blick bort mot pendylen. Klockan var tre kvart på fem. Inbillade sig verkligen Emil att han kunde kläda om sig på tio minuter? Hon såg otåligt bort mot dörren till sin mans rum, hvarifrån ljud af röster förråms — Nu aflägsnade sig visst den besökande. Hon hörde dörren till tamburen öppnas.

Strax derpå inträdde hennes man i salongen. Han såg trött ut och hade ett förvirrat uttryck i blicken. Det föreföll henne som om han hade skyggat till vid åsynen af sin hustru. »Så, du är redan färdigklädd! År klockan så mycket?« frågade han och drog upp sitt fickur.

»Jag är ledsen men det är mig omöjligt att följa med dig, så du får vara snäll och ursäkta mig, Dina.«

»Äterpost? Och så här dags? Nej vet du det skulle syster Rosa verkligen tåga illa upp. Det är ju omöjligt för henne att placera om alla sina gäster vid bordet så här i sista minuten. Du skulle varit fru Ekehjelms bordskavaljers!«

»Det är mig emellertid omöjligt att gå. Du får afstå din kavaljer åt fru Ekehjelm och blixta utan efter det är din man som strejkar.«

»Det var då ett besynnerligt infall. Den unga frun fick en helt missnöjd min.«

»Du har själf sett hur jag under dessa sista dagar ständigt varit i hetsen« sade han med ett trött tonfall. »Jag hvarken har tid eller orkar gå ut i sällskap i kväll.«

Frun ville icke läta öfvertyga sig. Hennes man brukade hålla ut rätt bra annars, både med arbete och med nöjen.

»Om du vore sjuk — men du är ju frisk! — Det blir en sådan otreffad — återbud i sista minuten — Nåja — — Hon började draga sina långa handskar på sig.«

Ånnu en gång gick hon fram till spegeln och granskade sin toalett.

Mannen betraktade henneforskan, hans ögon fingo ett visst tveksamt uttryck, han rörde på läpparna liksom vore han på väg att säga något.

Men han beherskade sig och hans blick omfattade hennes gestalt med ett egendomligt bränande uttryck. Hon gick fram till ett bord för att taga sin hvita hufvud.

Han vände sig bort och for med handen öfver pannan.

»Kom min vackra hustru och gif mig en kyss innan du går.«

Hon hade en trumpen min och var vid dåligt lynne, men gick dock fram till sin man. Halft reflektionslöst fogade hon sig efter hans önskan. Han slöt henne hårt intill sig och kysste henne passioneradt.

»Nå, nä, nä, du skrynklat mina spetsar.« Hon lösgjorde sig ur hans famn och började ordna de rubbade vecken på sin jabot utan att gifva akt på hans uppsyn.

Sedan satte hon på sig hufvudbonaden, tog kappan som låg på en stor och räckte den till sin man för att få hjälp.

Hans händer skälfde då han knäppte hennes halsspänne. Han földe henne ut i tamburen med ett hungrigt uttryck i blicken, men den afskedsnick hon gaf honom, glömde hon att besvara. Han stod med ett stelt uttryck i blicken lyssnande till hennes bortdöende fjät.

Nu var allt tyxt. Han vände sig om, gick in till sig och kastade sig ned på första bästa stol. — Å hvad han var för en dare som lättat henne gå bort på detta sätt!

Men efter en stund rätade han upp sig. Övergivnenhetkänslan hade blifvit något lättare. — Det var nog bäst som det var! Bäst att vara ensam! Han skulle icke kunnat uthärda att se henne vända sig ifrån honom med förakt.

Kärlek hyste hon icke för honom, det hade hon ärligt sagt, då hon mottog hans frieri. Men han älskade henne med hela sin själ och alla sinnen, churu han aldrig genomtränts af den lyckobringande känslan som vissheten om genkärlek ger. Om hon älskat, skulle hon måhända kunnat uthärda både skam och vanära. Det sades ju så!

Han gömde hufvudet i händerna och grät, men reste sig kort därför.

Detta måste vara ett afslutadt kapitel i hans liv.

Själmordet hade länge hägrat framför honom som den slutliga utvägen. Men han hade trott upptäckt att ligga längt i fjärran. Nu stod den inför dörren den kunde icke dölas och han orkade icke ens göra ett försök. Om två timmar skulle han angisva sig själf för försnillning och trädde i häkte. Han hade fattat sitt beslut den föregående natten och sedan hade han kunnat sig lugnare.

Två timmar till att råda sig själf och genomse sina papper! Att grubbla — det blefve lids nog sedan.

Han gick bort och satte sig ned vid skrifbordet.

Klockan var nära tolf när frun åtföljd af sin jungfru inträdde i sin tambur.

— Herrn hade gått ut klockan sju och var ännu icke återkommen.

— Han, som sade sig vara så trött!, tänkte hon med en viss förargelse.

När hon blifvit befriad från ytterplaggen gick hon in i sängkammaren och ställde sig framför spegeln i kväll hade hon varit riktig till sin fördel tänkte hon med en känsla af triumf och myste lätt, då hon drog sig till minnes en nästan väldig komplimang, som en löjtnant sagt henne:

Hon började långsamt taga af sin sidenklädnad och svepte sig in i en lång hvit peignoir, hvarefter hon löste sitt långa, blonda hår. Ännu varm och segerdrucken efter aftonens nöje, njöt hon af sin egen skönhet i den svala peignoiren. Så gick hon bort till nattduksbordet för att dricka ett glas vatten.

Då hon lyfte glaset mot läpparna, föll hennes blick på ett bref, som låg på hennes öringatsskudde. Hon tog det och stirrade med förvånade ögon på dess utanskrift: »Dina.« Det var hennes mans stil.

Det kom en fysisk känsla af kval, af kväfning, af nägot som obarmhärtigt grep tag kring hennes hjärta, innan aningen om olycka trängde sig in i hennes själ. Hon betvang sig sluttigen och öppnade brevet. Det var kort, hon läste det långsamt till slut och störtade sedan ljudlöst i golfvet. Hon låg kvar i samma ställning länge efter det hon åter kommit till medvetande.

— Han bad henne skicka efter Rosa, systern, — — Nej, nej! hon sträckte plötsligt ut sina armar med ett högt kvidande. — Detta måste genomidas i ensamhet utan några vitnen.

Hon reste sig på knä framför sofonbordet och hufvudet mot dess mjuka resärer.

Skam! En förkrossande känsla af skam det var hvad hon kände, sedan kom vreden dof och kväfande. Hur kunde han locka henne in i detta elände? — — — — —

Hon låg där länge rufvande på denna tanke innan de ord me dhvilka hans bref slutat, runno hemme i minnet. Först nu vände sig hennes tankar till honom. Hans bref hade andats den ödmjukaste kärlek, som tackade för solskensdagarne, men numera intet hvarken väntade eller begärde af henne. Han hade varit den ömmaste make, hvars nästan afgudiska kärlek hon värdegades mottaga med bevigthenet, ty han hade förvandlat hennes kulna och färgunda till ett lit af lyx, näjen och förströrelser, just ett sådant lit, som hon drömde om och åträdde. Hon hade jagat efter näjen — despenserat och extravagerat — tagit emot och tagit emot — själfviskt och obesvärad såsom endast kvinnor, hvilka lätit sig köpas, kunna taga emot. Intet hade hon kunnat neka henne och intet hade han, svag och njutningslysten, som han var, kunnat neka sig själf.

Men hvilken förnedring! Hvilken förnedring hon lefvat under! Nu kände hon den i dess fulla vidd. Var det kanske hans kärlek till henne, som gjort honom så feg och svag, att han drifvits ut på detta slutlande plan? Medlidande och förakt brottades med hvarandra i hennes själ, men allt efter som hennes själfviskt stegrades, minskades föraket för honom och medlidandet tog överhanden. *I lust och nöd*, så lydde vigselfiset, men han hade intet begärt i nöden. Och hans utseende och hans uppförande från eftermiddagen stod plötsligt för henne. Hvad han måtte ha lidit! — Själfvisk och värdsig var hon, men icke grym! Hade han trott, att hon var grym?

Nu skulle hon betala, gälda hvad hon var honom skyldig! gifva honom sitt deltagande och, om det var nödvändigt, hyckla en kärlek, som hon icke ansett sig behöva visa i lyckans dagar. Men ännu egde hon icke kraft dertill, ännu behöfde hon tid att hämta sig själf.

Ah, hvilket lit som låg framför henne! Ensamhet, skam, sorg och fattigdom. Hon vred sina händer och borrade hufvudet djupare ned i kuddarne. Så reste hon sig plötsligt på knä, och hennes ögon hade ett hjärtskrämdt uttryck. Hon, hon var skyddad för brist. De par tusen kronor, som hennes man med varm hand skulle erhållit af sin gamle farbror Anders, för dem hade han bedt farbrodern köpa en lifränta åt henne. Första årets utdelning hade redan runnit genom linrarne på henne. — Dessa pengar skulle väl varit som en dropp i havet för honom — de hade icke kunnat rädda honom, därför — Nu förstod hon hans mening med anordningen — det var en kärlekfull önskan att skydda henne för brist med rena medel. Hennes sinnesrörelse blef så väldsam, att hon störtade upp. Denna upptäckt träffade henne som ett piskslag.

Med händerna för pannan vandrade hon som ett hetsadt djur fram och tillbaka på golfvet, jagad af själf-förebrärelser och själfsmarter. Hans skuld föreföll henne allt mindre medan hennes växt till oerhörd proportioner. — Men hon skulle göra bot. Han skulle icke behöva vänta på henne. Så fort det blef morgon skulle hon skynda till honom och bringa honom det offer hon var honom skyldig, — det kunde ju icke vara tal om kärlek, men pligten måste ikläda sig kärlekens dräkt för att kunna skänka honom lindring. Hon måste finna kraft att förställa sig och hyckla, om så skulle behövas.

Hennes upphetsning blef småningom mindre väldsam, hon började känna fysiska förmögelser af matthet och feber, ett ängsligt tryckande kvalm, ett oemotständligt behof af frisk luft.

Hon gick bort och började dra upp rullgardinerna för att kunna sitta upp fönstret.

Hon stannade nere i portgången, innan hon öppnade porten och trädde ut på gatan. Hon ryste och darrade vid tanken på den vandring som förestod henne, men betvang sig sluttigen och trädde ut på gatan.

Ett ögonblick stod hon stilla och insöp med ett par giriga andedrag den friska morgonluften. Så vek hon af mot venster och gick med tunga steg bär i riktning mot cellfängselset.

henne, som gjort honom så feg och svag, att han drifvits ut på detta slutlande plan? Medlidande och förakt brottades med hvarandra i hennes själ, men allt efter som hennes själfviskt stegrades, minskades föraket för honom och medlidandet tog överhanden. *I lust och nöd*, så lydde vigselfiset, men han hade intet begärt i nöden. Och hans utseende och hans uppförande från eftermiddagen stod plötsligt för henne. Hvad han måtte ha lidit! — Själfvisk och värdsig var hon, men icke grym!

Nu skulle hon betala, gälda hvad hon var honom skyldig! gifva honom sitt deltagande och, om det var nödvändigt, hyckla en kärlek, som hon icke ansett sig behöva visa i lyckans dagar. Men ännu egde hon icke kraft dertill, ännu behöfde hon tid att hämta sig själf.

Nu skulle hon betala, gälda hvad hon var honom skyldig! gifva honom sitt deltagande och, om det var nödvändigt, hyckla en kärlek, som hon icke ansett sig behöva visa i lyckans dagar. Men ännu egde hon icke kraft dertill, ännu behöfde hon tid att hämta sig själf.

Nu skulle hon betala, gälda hvad hon var honom skyldig! gifva honom sitt deltagande och, om det var nödvändigt, hyckla en kärlek, som hon icke ansett sig behöva visa i lyckans dagar. Men ännu egde hon icke kraft dertill, ännu behöfde hon tid att hämta sig själf.

Nu skulle hon betala, gälda hvad hon var honom skyldig! gifva honom sitt deltagande och, om det var nödvändigt, hyckla en kärlek, som hon icke ansett sig behöva visa i lyckans dagar. Men ännu egde hon icke kraft dertill, ännu behöfde hon tid att hämta sig själf.

Nu skulle hon betala, gälda hvad hon var honom skyldig! gifva honom sitt deltagande och, om det var nödvändigt, hyckla en kärlek, som hon icke ansett sig behöva visa i lyckans dagar. Men ännu egde hon icke kraft dertill, ännu behöfde hon tid att hämta sig själf.

Nu skulle hon betala, gälda hvad hon var honom skyldig! gifva honom sitt deltagande och, om det var nödvändigt, hyckla en kärlek, som hon icke ansett sig behöva visa i lyckans dagar. Men ännu egde hon icke kraft dertill, ännu behöfde hon tid att hämta sig själf.

Nu skulle hon betala, gälda hvad hon var honom skyldig! gifva honom sitt deltagande och, om det var nödvändigt, hyckla en kärlek, som hon icke ansett sig behöva visa i lyckans dagar. Men ännu egde hon icke kraft dertill, ännu behöfde hon tid att hämta sig själf.

Nu skulle hon betala, gälda hvad hon var honom skyldig! gifva honom sitt deltagande och, om det var nödvändigt, hyckla en kärlek, som hon icke ansett sig behöva visa i lyckans dagar. Men ännu egde hon icke kraft dertill, ännu behöfde hon tid att hämta sig själf.